
Kyrkomötet
Motion 2014:90
av Axel W Karlsson

Uppta Barmenförklaringen bland Svenska kyrkans bekännelseskriter

Förslag till kyrkomötesbeslut

Kyrkomötet beslutar att uppta Barmenförklaringen (1934) bland de av Svenska kyrkan erkända bekännelseskriterna.

Motivering

I år är det 80 år sedan den tyska evangeliska kyrkan, lutheraner och reformerta i förening, beslutade anta den s.k. Barmenförklaringen. Den syftade till att påminna om den rätta gränsdragningen mellan stat och kyrka inför de problem som uppkom med anledning av att den nationalsocialistiska ideologin etablerat makthegemoni i Tyskland.

Stat och kyrka är båda gudomliga stiftelser med olika uppgifter. Samtidigt är båda kallade att samverka med varandra för varje folks och hela världens bästa. Den harmoniska samverkan störs om kyrkans ledning överskrider sin kompetens och vill bestämma i politiska frågor såsom en självständig politisk aktör. (Teokratiskt förmynderi, ecklesiokrati). Den störs likaledes om statens företrädare överskrider sin av Gud givna kompetens och vill reglera frågor som det tillkommer den kyrkliga myndigheten att handha. (Ceasaropapism).

Barmenförklaringen försöker ange kyrkans rätta väg rakt fram mellan dessa avvikelser.

Genom att uppta Barmenförklaringen bland bekännelseskriterna ansluter sig Svenska kyrkan till en lång rad kyrkor världen över som redan tillerkänner förklaringen denna rang och ställning. Bland dessa finns den tyska evangeliska kyrkan (EKD). Många kyrkor, även i länder utanför Europa, anslöt sig till förklaringen efter nazismens nederlag 1945.

Ett avvisande av Barmenförklaringens upptagande bland Svenska kyrkans bekännelseskriter torde omvänt innebära att Svenska kyrkan distanserar sig från viktiga lärodomar som kyrkan gjorde under 1900-talet.

Barmenförklaringen 1934 i original finns på följande länk:

www.ekd.de/glauben/bekenntnisse/barmer_theologische_erklaerung.html

I engelsk språkdräkt finns den här:

www.ekd.de/english/barmen_theological_declaration.html.

Bilaga: Svensk översättning av Barmenförklaringens huvudteser.

Styrsö den 18 juli 2014

Axel W Karlsson (-)

Bilaga till motion 2014:90

Teologisk förklaring till det nuvarande läget i den Tyska evangeliska kyrkan

Enligt introduktionen till sin författning av den 11 juli 1933 är den Tyska evangeliska kyrkan en federation av bekännande kyrkor som växte fram ur reformationen och som är likaberättigade. Den teologiska förutsättningen för dessa kyrkors förenande är angiven i artikel 1 och artikel 2.1 i den Tyska evangeliska kyrkans författning, erkänd av riksregeringen den 14 juli 1933:

Art. 1: Det okränkbara fundamentet för den Tyska evangeliska kyrkan är Jesu Kristi evangelium, så som det är omvittnat i Den heliga skrift och i reformationens bekännelser på nytt trädde fram i ljuset. På detta sätt är den myndighet¹ som kyrkan behöver för sitt uppdrag, definierad och begränsad.

Art. 2.1: Den Tyska evangeliska kyrkan består av medlemskyrkor.²

Vi, församlade representanter för lutherska, reformerta och unierade kyrkor, fria synoder, kyrkodagar och församlingsskretsar, förklarar härmed att vi gemensamt står på den Tyska evangeliska kyrkans (N: Deutsche Evangelische Kirche, DEK) grund som ett förbund av tyska bekännande kyrkor. Bekännelsen till den ende herren över den enda, heliga, allmänliga och apostoliska kyrkan förenar oss.

Vi förklarar inför offentligheten av alla evangeliska kyrkor i Tyskland, att gemenskapen i denna bekännelse, och därmed också den Tyska evangeliska kyrkans enhet, befinner sig i den största fara. Den Tyska evangeliska kyrkan hotas under det första året av sin tillvaro av det härskande kyrkopartiet Tyska Kristnas (Deutsche Christen) allt mer tydliga läro- och handlingssätt och av dess sätt att styra kyrkan. Detta hot består däri, att den teologiska förutsättning, som förenar den Tyska evangeliska kyrkan, på ett förblivande och principiellt sätt har gjorts omintet och blivit ogiltig, såväl av ledaren och talesmannen för de Tyska Kristna som av kyrkostyrelsen, genom främmande förutsättningar. Om dessa får förbli gällande, upphör kyrkan, enligt alla de bekännelser som är i kraft hos oss, att vara kyrka. Om dessa förutsättningar får förbli gällande, kommer alltså den Tyska evangeliska kyrkan att av inre skäl bli omöjlig som ett förbund av bekännande kyrkor.

Som medlemmar av lutherska, reformerta och unierade kyrkor får vi och måste vi idag tala gemensamt i denna sak. Just eftersom vi vill vara och förbli våra olika bekännelser trogna, får vi inte tåga, eftersom vi tror, att ett gemensamt ord lagts i vår mun i en tid av gemensam kris och anfäktelse. Vi lämnar åt Gud vad detta kan betyda för det inbördes förhållandet mellan de bekännande kyrkorna.

Inför de misstag från de Tyska Kristnas och den nuvarande rikskyrkostyrelsens sida, som är förödande för kyrkorna och därmed också splittrande för den Tyska evangeliska kyrkan, bekänner vi oss till följande evangeliska sanningar:

1 Tyska: Vollmachten.

2 Tyska: Landeskirchen.

I.

Jesus Kristus säger: *Jag är vägen, sanningen och livet, ingen kommer till Fadern utom genom mig.* (Joh. 14,6)

Sannerligen jag säger er: Den som inte går in i fårfållan genom grinden utan klättrar in på ett annat ställe, han är en tjuv och rövare. Jag är grinden. Den som går in genom mig skall bli räddad. (Joh. 10:1,9)

Jesus Kristus, så som han är omvittnad för oss i Den heliga skrift, är Guds enda Ord, som vi har att höra och som vi i liv och död ska lita på och lyda.

Vi förkastar den falska läran att kyrkan kan och måste erkänna andra händelser och makter, gestalter och sanningar som Guds uppenbarelse.

II.

Genom honom finns ni i Kristus Jesus, som har blivit vår vishet från Gud, vår rättfärdighet, vår helighet och vår frihet. (1 Kor. 1,30)

Liksom Jesus Kristus är Guds tilltal till förlåtelse för alla våra synder, så är han med samma allvar också Guds kraftfulla ianspråkstagande av hela vårt liv; genom honom ges vi en glad befrielse ur denna världens gudlösa bindningar, till att fritt och tack-samt tjäna dem han skapat.

Vi förkastar den falska läran att det skulle finnas områden av vårt liv, på vilka vi inte är Jesus Kristi utan andra herrars egendom; områden där vi inte behöver rättfärdiggörelse och helgelse genom honom.

III.

Låt oss i kärlek hålla fast vid sanningen och växa i alla avseenden så att vi förenas med honom som är huvudet, Kristus. (Ef. 4:15, 16)

Den kristna kyrkan är den församling av bröder, i vilken Jesus Kristus som Herre handlar i det närvarande i ord och sakrament genom sin helige Ande. Kyrkan ska med sin tro och sin lydnad, med sitt budskap och sin ordning, som de benådade syndarnas kyrka, mitt i syndens värld vittna om att den endast är hans egendom och endast lever och vill leva av hans tröst och hans anvisningar i väntan på hans uppenbarelse.

Vi förkastar den falska läran, att kyrkan får överlåta sitt budskaps gestalt och dess ordningar åt växlingen mellan de i varje tid härskande världsåskådningsmässiga och politiska övertygelserna och deras godtycke.

IV.

Jesus Kristus säger: *Ni vet att härskarna är herrar över sina folk och att furstarna har makten över folken. Men så är det inte hos er. Den som vill vara stor bland er skall vara de andras tjänare.* (Matt. 20: 25-26)

Kyrkans olika ämbeten är ingen grund för det ena ämbetets herravälde över det andra, utan syftar till utövandet av den tjänst som anförtratts och befallts åt hela församlingen.

Vi förkastar den falska läran, att kyrkan vid sidan av denna tjänst, skulle kunna och ha rätt att för sig själv utse eller låta utse ledare, som är utrustade med särskilda befogenheter.

V.

Frukta Gud och ära kejsaren. (1 Petr. 2:17)

Skriften säger oss, att staten enligt Guds förordning har till uppgift, att i den ännu inte frälsta världen som även kyrkan lever i, sörja för rätt och fred efter måttet av mänsklig insikt och mänsklig förmåga, och under hot om och användande av våld. Kyrkan erkänner i tacksamhet och fruktan inför Gud denna ordning som en välgärning. Den erinrar om Guds rike, om Guds bud och Guds rättfärdighet och därmed om de regerande och de regerades ansvar. Den litar till och lyder ordets kraft, genom vilket Gud bär allting.

Vi förkastar den falska läran, att staten kan och ska, utöver sitt särskilda uppdrag, vara det mänskliga livets enda och totala ordning och alltså också uppfylla det som är kyrkans bestämmelse.

Vi förkastar den falska läran, att kyrkan kan och ska, utöver sitt särskilda uppdrag, tillägna sig statens egenart, statliga uppgifter och statlig dignitet och därmed själv bli ett statsorgan.

VI.

Jesus Kristus säger: *Jag är med er alla dagar till världens slut. (Matt. 28:20)*

Guds ord har inte fängslats. (2 Tim. 2:9)

Kyrkans uppdrag, i vilken dess frihet är grundad, består däri, att i Kristi ställe och alltså i tjänst åt hans ord och verk, genom predikan och sakrament, förmedla budskapet om Guds fria nåd till alla folk.

Vi förkastar den falska läran, att kyrkan i mänsklig självhärlighet kan ställa Herrens ord och verk i tjänst hos vilka egenmäktigt valda önskningar, ändamål och planer som helst.

Den Tyska evangeliska kyrkans bekännelsesynod förklarar, att den i erkännande av dessa sanningar och i förkastandet av dessa misstag ser den oundgängliga teologiska grunden för den Tyska evangeliska kyrkan som ett förbund av bekännande kyrkor. Den uppfordrar alla som kan ansluta sig till denna förklaring, att minnas dessa teologiska insikter vid sina kyrkopolitiska avgöranden. Den ber alla som den angår, att återvända till trons, kärlekens och hoppets enhet.

Verbum Dei manet in aeternum.